

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Heleny Nutilové a soudkyň JUDr. Věry Balejové a JUDr. Terezy Kučerové a v právní věci

Žalobce: **P.K.**
bytem X
zast. Ing. Františkem Mejtou, daňový poradce
sídlem tř. Národní Svobody 33, Písek

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 30. 3. 2017, č. j. 15225/17/5300-211444-700333

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění :

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného shora uvedeného jednacího čísla, jímž bylo rozhodnuto o jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 14. 3. 2016 pod č. j. 441172/16/2201-52522-30700, jímž byla žalobci doměřena daň za zdaňovací období IV. čtvrtletí roku 2010 ve výši 485.788 Kč a současně byla uložena povinnost uhradit penále ve výši 97.157 Kč tak, že odvolání žalobce bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí ze dne 14. 3. 2016 bylo potvrzeno.
2. Žalobce v žalobě namítá neúplné zjištění skutkového stavu, neboť správce daně nevyslechl svědka M.T. Domnívá se, že výpověď uvedeného svědka měla být opakována, neboť v řízení by mělo být přihlédnuto ke specifickým okolnostem případu. Svědek M.T. v době kdy byl vyslechnut jako svědek u něho probíhala intenzivní léčba rakoviny zemřel mu partner a proti němu probíhalo trestní řízení. Byla tím objektivně snížena kvalita jeho svědecké výpovědi, navíc v řízení, u cizí osoby. Proto žalobce má za to, že měla být jeho svědecká výpověď opětovně provedena v době, kdy již tyto rušivé vlivy pominuly. Žalobce má za to, že dostal své zákonné povinnosti, neboť je zjevné, jaké skutečnosti svědeckou výpovědí hodlal prokázat. M.T. žalobci sliboval, že by k předmětným fakturám něco dohledat a měl se rozpomenout, co by ke svědecké výpovědi ještě dodal. Žalobce zároveň připouští, že výslech uvedeného svědka byl již proveden, a proto se může jeho opakování jevit jako nedůvodné. Přesto navrhuje jeho opětovné provedení v soudním řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že se s námitkou žalobce uvedenou v žalobě vypořádal v odstavci 21 žalobou napadeného rozhodnutí. Poukázal na § 92 odst. 6 daňového řádu, dle něhož bylo povinností žalobce při návrhu na opakování výsledku svědka M.T. sdělit správci daně, které skutečnosti hodlá tímto opakováním výsledkem svědka prokázat nebo vysvětlit. Ke splnění této povinnosti přitom nepostačuje pouhé tvrzení, které žalobce ostatně uvádí až v žalobě, že je zjevné co opakovanou svědeckou výpovědí mělo být prokázáno. Podle žalovaného toto zjevné není a ani samotná zjevnost nepostačuje, neboť žalobce má povinnost tyto skutečnosti uvést. Návrh na opakování provedení výsledku svědka nebyl nijak konkretizován v průběhu daňového řízení ani nyní v žalobě. Žalobce tedy ani dodatečně neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti má výslech svědka ozřejmit. Pouze vznesl obecný a nijak neodůvodněný návrh. Žalobce přitom měl prostor návrh konkretizovat a řádně odůvodnit v odvolacím řízení. Rovněž v žalobě je tvrzení žalobce zcela nekonkrétní, jestliže žalobce pouze obecně tvrdí, že mu svědek M.T. slíbil, že by ještě něco dodal a něco dohledal. Jestliže M.T. k předmětným fakturám dohledal nějaké další důkazní prostředky, měl tyto důkazní prostředky předložit již v rámci daňového řízení. Smyslem svědecké výpovědi však není předkládání listinných a jiných důkazních prostředků. Žalobce ani M.T. však žádné důkazní prostředky nepředložili. Žalovaný podotkl, že M.T. jako svědek ve své žádosti o opakování výsledku doručené správci daně dne 23. 2. 2016, rovněž neuvedl, jaké skutečnosti by tímto výsledkem měly být prokázány nebo vysvětleny. Pouze konstatoval, že byl ve věznici a že neměl možnost se na výslech připravit. K tomu žalovaný uvedl, že dočasný pobyt svědka ve věznici, nezakládá opodstatněnost opakování výsledku svědka. Dále žalovaný poukázal na to, že žalobce se svědecké výpovědi M.T. nezúčastnil, přestože

byl o termínu výpovědi svědka informován, svého práva však nevyužil, nedostavil se. Jestliže by žalobce využil svého práva, mohl kladením otázek kvalitu důkazu, zejména jeho úplnosti, ovlivnit. Pasivita žalobce nemůže být kladena k tíži správce daně a nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. K návrhu žalobce na provedení výsledku svědka M.T. v soudním řízení žalovaný uvedl, že by tomuto návrhu nemělo být vyhověno, neboť cílem soudního řízení je posoudit zákonnost rozhodnutí žalovaného nikoliv nahrazovat řízení před správním orgánem a zhojit vady návrhů žalobce.

4. Ze správního spisu byly zjištěny tyto rozhodné skutečnosti:
5. Dne 30. 10. 2013 byla u žalobce zahájena daňová kontrola ohledně daně z přidané hodnoty za zdaňovací období IV. čtvrtletí roku 2010, o čemž byl sepsán protokol. V rámci daňové kontroly byly prováděny správcem daně úkony, jejichž účelem bylo získání důkazních prostředků k prověření správnosti tvrzení žalobce. V rámci řízení byl mimo jiné vyslechnut jako svědek M.T., a to dne 26. 6. 2014. Žalobce byl o termínu provedení výsledku uvedeného svědka vyrozuměn dne 10. 6. 2014, přesto se k výsledku svědka nedostavil. Při jednání dne 8. 1. 2016 o vyjádření se ke kontrolnímu zjištění, daňový poradce žalobce uvedl, že svědek M.T. nesouhlasí s interpretací své výpovědi, jak byla provedena správcem daně a navrhoval opakování jeho výsledku. Z protokolu o projednání zprávy daňové kontroly ze dne 24. 2. 2016 vyplývá, že správcem daně tento svědek vyslechnut nebyl, a to pro nadbytečnost, neboť žalobce neuvedl co podstatného by mohl svědek při opakovaném výsledku uvést, kdy správce daně poukázal na to, že není zřejmé od koho má daňový poradce informaci o tom, že svědek nesouhlasí s interpretací své výpovědi, jak byla provedena správcem daně.
6. Z předvolání svědka M.T. vyplývá, že od správce daně měl svědek informaci o tom, že jeho svědecká výpověď bude provedena ohledně jeho spolupráce se žalobcem. Toto předvolání bylo doručeno žalobci dne 10. 6. 2014.
7. Z úředního záznamu pořízeného správcem daně ze dne 25. 2. 2016 vyplývá, že daňový poradce žalobce obdržel informaci, že svědek M.T. podal žádost o opakovaný výslech, kdy po ověření bylo zjištěno, že tato žádost neměla identifikační číslo, proto byla až následně zařazena do spisu daňového subjektu.
8. Po provedeném dokazování dospěl správce daně k závěru, že žalobce neprokázal přijetí zdanitelných plnění, a to drobných kompletačních prací v deklarovaném rozsahu od jím deklarovaného dodavatele M.T., jejich použití v rámci své ekonomické činnosti, v důsledku, čehož nesplnil podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně ve smyslu § 72 zákona o dani z přidané hodnoty. Žalobce byl s výsledkem kontrolního zjištění a hodnocení zjištěných důkazů seznámen, o čemž byl sepsán protokol. Dne 24. 2. 2016 byla se žalobcem projednána zpráva o daňové kontrole. Na základě zprávy o daňové kontrole vydal správce daně dodatečný platební výměr, kterým doměřil žalobci daň z přidané hodnoty za zdaňovací období IV. čtvrtletí roku 2010 ve výši 485.788 Kč a současně rozhodl o povinnosti uhradit penále ve výši 97.157 Kč. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal. Odvolání žalobce bylo jako nedůvodné zamítnuto, neboť žalobce vlivem absence relevantní důkazních prostředků neunesl důkazní břemeno, neprokázal, že odpočet daně z předmětných přijatých plnění uplatnil v souladu s § 72 a § 73 zákona o dani z přidané hodnoty. Žalobce zejména neprokázal přijetí zdanitelných plnění, a to drobných

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

kompletačních prací od dodavatele M.T. a jejich použití v rámci své ekonomické činnosti, v důsledku čehož nesplnil podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně. Žalovaný neshledal důvod pro opakovanou svědeckou výpověď M.T., neboť žalobce nesdělil správci daně jaké další nové okolnosti, respektive rozhodné skutečnosti, pro posouzení věci má svědek prokázat.

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích daných žalobními body a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. V daném případě bylo mezi účastníky na sporu, zda žalobce splnil ve vztahu k přijatelným zdanitelným plněním formální a hmotně právní podmínky dané § 72 a § 73 zákona o dani z přidané hodnoty pro uplatnění nároku na odpočet daně. V souvislosti s tím soud připomíná, že důkazní břemeno ohledně prokázání nároku na odpočet DPH ve výši, kterou žalobce uplatnil, plně leželo na žalobci. V rámci daňové kontroly prováděl správce daně úkony, jejichž účelem bylo získání důkazních prostředků k prověření správnosti tvrzení žalobce. V rámci daňového řízení byl mimo jiné vyslechnut dne 26. 6. 2014 ve Vazební věznici v Českých Budějovicích jako svědek M.T., kdy žalobce přestože byl o termínu výpovědi svědka dne 10. 6. 2014 vyrozuměn, se nedostavil. Svědek M.T. byl o podání svědecké výpovědi informován správcem daně dne 2. 6. 2014, když v předvolání je informace o tom, že jeho svědecká výpověď se bude týkat spolupráce s P.K.. Žalobce dne 8. 1. 2016 navrhl opakování výsledku M.T. s tím, že svědek M.T. nesouhlasí s interpretací své výpovědi, jak byla provedena správcem daně. Z protokolu o projednání zprávy o daňové kontrole ze dne 24. 2. 2016 vyplývá, že opakovaný výslech svědka nebyl proveden pro nadbytečnost, neboť žalobce neuvedl, co podstatného může svědek při opakovaném výsledku uvést. Soud se zcela ztotožnil s tímto závěrem správce daně, a to s odkazem na § 92 odst. 6 daňového řádu, dle něhož byl daňový subjekt povinen s návrhem na opakovaný výslech svědka sdělit, které skutečnosti hodlá s tímto svědkem prokázat nebo vysvětlit, popřípadě jiný důvod účasti. Takové skutečnosti však sděleny nebyly, jestliže žalobce odůvodnil opakovaný výslech svědka tím, že M.T. nesouhlasí s interpretací své výpovědi jak byla provedena správcem daně. Z uvedeného tvrzení vyplývá, že nebyly ze strany žalobce sděleny skutečnosti, které hodlá tímto opakovaným výsledkem svědka prokázat, ani neuvedl, co podstatného může svědek ještě při opakovaném výsledku uvést. Tyto skutečnosti nebyly objasněny ani v žádosti svědka ze dne 23. 2. 2016, ve které svědek pouze uvedl, že předchozí výslech byl proveden ve věznici, kde neměl možnost se na tento výslech připravit a zejména měl vlastní starosti.
11. K žádosti žalobce ze dne 23. 2. 2016, ve které svědek žádal, aby byl opětovně vyslechnut v řízení žalobce, soud uvádí, že správně ze strany správce daně nebylo k této jeho žádosti přihlédnuto, neboť v rámci daňového řízení může předkládat relevantní důkazní prostředky ve vztahu k nároku na odpočet daně v deklarované výši pouze daňový subjekt nikoliv třetí osoby. Pouze žalobce tedy mohl předkládat návrh na provedení svědecké výpovědi, přičemž v intencích § 92 odst. 6 daňového řádu bylo jeho povinností sdělit, k jakým skutečnostem konkrétně se má svědek vyjádřit, jaké skutečnosti rozhodné z hlediska prokázání nároku na odpočet daně má svědecká výpověď prokázat, a to ve vztahu k jakým zdanitelným plněním a ekonomickým činnostem žalobce. V daném případě však žalobce podal obecný návrh na opakování svědecké výpovědi M.T., pouze uvedl, že svědek „nesouhlasí s interpretací své vlastní výpovědi“, aniž tedy sdělil, k jakým

skutečností se má svědek vyjádřit. Proto soud ve shodě se správcem daně i žalovaným učinil závěr, že nepovažuje návrh žalobce shora uvedený za dostatečný.

12. Podle § 92 odst. 6 věta poslední daňového řádu ve vztahu k návrhu daňového subjektu na účast třetích osob v řízení platí, že není-li návrhu vyhověno, správce daně o tom vyrozumí daňový subjekt s uvedením důvodů. Správce daně postupoval v souladu s citovaným ustanovením, neboť není povinen bez dalšího účast třetích osob v postavení svědků připustit a žalobci jenom jasně sdělil důvod, proč jeho návrhu na provedení výsledku svědka M.T. nevyhověl. Pokud tedy správce daně dospěl k závěru o neunesení důkazního břemene žalobcem s tím, že navržený důkaz – opakovaný výsledek svědka, kdy žalobce v souladu s § 92 odst. 6 daňového řádu neupřesnil jaké rozhodné skutečnosti ve vztahu k uplatněnému nároku na odpočet daně mají být svědeckou výpovědí prokázány, postupoval v souladu se zákonem. Správný je proto závěr žalovaného, že žalobce neuvedl jaké konkrétní skutečnosti má výsledek svědka ozřejmit, pouze vznesl obecný a nijak neodůvodněný návrh. Jestliže tedy žalobce neuvedl ke zjištění jakých nových skutečností má opakovaný výsledek svědka vést, v případě, že byl již jednou vyslechnut, správně nebylo žalobci vyhověno a návrh na provedení tohoto důkazu bylo nutné odmítnout pro nadbytečnost. Ze stejných důvodů soud zamítl i návrh žalobce na doplnění dokazování o výsledek svědka M. T. před soudem, neboť těžiště dokazování je před správcem daně, přičemž správný soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu, přičemž vychází ze skutkového a právního vztahu, který tu byl k datu vydání rozhodnutí.
13. Soud poznamenává, že žalobce měl možnost svůj návrh na opakovaný výsledek svědka konkretizovat i v odvolacím řízení, což ovšem neučinil, jestliže v odvolání pouze uvedl, že ze strany správce daně byl porušen zákon tím, že nebyla nově provedena navrhovaná výpověď M.T.. Rovněž tak v žalobě žalobce neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti by měl výsledek svědka ozřejmit s tím, že tyto skutečnosti jsou zřejmé, přičemž obecně tvrdil, že mu M.T. slíbil, že by ještě něco dodal a něco dohledal. K tomu soud poznamenává, že smyslem svědecké výpovědi není předkládání listinných a jiných důkazních prostředků, neboť svědek ve svědecké výpovědi vždy vypovídá o tom co viděl a co slyšel.
14. Soud k návrhu na opakování svědecké výpovědi M.T. poukazuje na to, že žalobce byl dne 10. 6. 2014 o provedení výsledku svědka vyrozuměn, přesto svého práva klást svědkovi otázky nevyužil, neboť se svědecké výpovědi i přes vědomost o jejím provedení nezúčastnil.
15. V souvislosti s tím soud odkazuje na rozsudek NSS č. j. 5 Afs 43/2007-70 ze dne 19. 2. 2009, na který rovněž odkázal žalovaný, dle něhož „.....stěžovatelé dokonce ani v kasační stížnosti neuvedli ke zjištění jakých nových okolností měly vést opakované výsledky svědků, jestliže tak neučinili ani ve vztahu ke správci daně a žalovaného za situace, kdy už svědci vyslechnuti byli, byl zcela po právu jejich návrh na provedení důkazních prostředků odmítnut. V daňovém řízení je místo pro opětovné provedení důkazního prostředku, jestliže daňový subjekt při jeho návrhu specifikuje, k jakým novým zjištěním může vést a správce daně uzná potřebnost provedení takového důkazního prostředku nebo vyskytne-li se potřeba jeho opětovného provedení v rámci postupu správce daně a nutnosti osvětlit nové skutečnosti, které vyvstaly v daňovém řízení až poté, co již byl důkazní prostředek poprvé proveden“.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

16. K námitce žalobce, že svědek neměl dostatečný prostor na přípravu, soud uvádí, že svědek obdržel předvolání dne 2. 6. 2014, přičemž svědecká výpověď byla provedena dne 26. 6. 2014. Svědek měl tedy dostatečný čas na přípravu. Soud poukazuje na to, že smyslem svědecké výpovědi je, aby svědek vypověděl o tom, jak osobně svými smysly vnímal určité skutečnosti. Z obsahu svědecké výpovědi vyplývá, že svědkovi byly předestřeny faktury, které byly jím vydány a jako svědek se k těmto fakturám vyjadřoval. Zcela nedůvodně je proto namítáno žalobcem, že svědek neměl dostatečný prostor na dohledání relevantních písemností, uzavřených smluv, poznámek a fotek.
17. Soud proto uzavřel, že žaloba důvodná není, a proto byla dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta. Námitka žalobce na neprovedení výslechu svědka je zcela neopodstatněná, neboť byly shledány zákonné důvody pro její neprovedení, jestliže žalobce neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti má výslech svědka ozřejmit.
18. Soud zamítl návrh žalobce na provedení výslechu M.T. před soudem, neboť soud vychází při rozhodování ze skutkového stavu zjištěného před správcem daně a při přezkoumávání rozhodnutí posuzuje jeho zákonnost. V řízení před soudem nelze nahrazovat řízení před správcem daně.
19. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 7. února 2018

Mgr. Helena Nutilová v. r.
předsedkyně senátu